

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 4 października 2024 r.

Pozycja 234

POSTANOWIENIE

z dnia 23 maja 2024 r.

Sygn. akt Ts 308/21

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Rafał Wojciechowski – przewodniczący

Bogdan Święczkowski – sprawozdawca

Piotr Pszczółkowski,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z 31 maja 2023 r. o odmowie nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej M.J.,

p o s t a n a w i a:

nie uwzględnić zażalenia.

Orzeczenie zapadło jednogłośnie.

UZASADNIENIE

W skardze konstytucyjnej wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 20 grudnia 2021 r. (data nadania) M.J. (dalej: skarżący), reprezentowany przez pełnomocnika z wyboru, wystąpił o zbadanie zgodności: 1) art. 50 § 3 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. Nr 43, poz. 296, ze zm.) z art. 45 ust. 1 Konstytucji; 2) art. 44 ust. 2 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2016 r. poz. 2072) w zakresie, w jakim „przyjmuje się, że stanowi on delegację do stosowania w toku wskazanego w nim postępowania przepisów Ustawy Kodeks Postępowania Cywilnego (Dz.U. z 1964 r. Nr 43, poz. 296) oraz Ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. z 2005 r. Nr 167, poz. 1398)”, z art. 45 ust. 1, art. 45 ust. 1 w związku z art. 7, art. 79 ust. 1 w związku z art. 7 Konstytucji; 3) art. 117 § 2 ustawy wymienionej w punkcie pierwszym w zakresie, w jakim „przyjmuje się, że stanowi on delegację do stosowania w toku wskazanego w nim postępowania przepisów oraz Ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. z 2005 r. Nr 167, poz. 1398)”, z art. 45 ust. 1 oraz art. 45 ust. 1 w związku z art. 7 Konstytucji; 4) art. 398²³ § 3 ustawy wymienionej w punkcie pierwszym w zakresie wyrażenia „jako sąd drugiej instancji” z art. 45 ust. 1, art. 45 ust. 1 w związku z art. 10 ust. 2, art. 45 ust. 1 w związku z art. 176 ust. 1, art. 176 ust. 1 w związku z art. 45 ust. 1 Konstytucji.

Postanowieniem z 31 maja 2023 r. (doręczonym pełnomocnikowi skarżącego 5 lipca 2023 r.) Trybunał Konstytucyjny odmówił nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej z uwagi na nieusunięcie jej braków formalnych.

W zażaleniu z 10 lipca 2023 r. (data nadania) na powyższe postanowienie skarżący wniósł o skierowanie przez skład orzekający wniosku do Trybunału Konstytucyjnego o zbadanie zgodności art. 61 ust. 4 (błędnie oznaczonego jako art. 60 ust. 4) ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393) z art. 190 ust. 5 oraz z art. 45 ust. 1 w związku z art. 190 ust. 5 Konstytucji oraz o zawieszenie postępowania do czasu rozpoznania wniosku. Wniósł ponadto o uchylenie zaskarżonego postanowienia i nadanie dalszego biegu skardze. Zdaniem skarżącego złożona przez niego skarga konstytucyjna nie zawierała braków formalnych i była prawidłowo uzasadniona.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

1. Zgodnie z art. 61 ust. 5 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: u.o.t.p.TK) skarżącemu przysługuje prawo wniesienia zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego o odmowie nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu. Trybunał, w składzie trzech sędziów, rozpatruje zażalenie na posiedzeniu niejawnym (art. 37 ust. 1 pkt 3 lit. c w związku z art. 61 ust. 5-8 u.o.t.p.TK). Na etapie rozpoznania zażalenia Trybunał bada przede wszystkim, czy w wydanym postanowieniu prawidłowo stwierdził istnienie przesłanek odmowy nadania skardze dalszego biegu.

2. Odnośnie do żądania skarżącego „skierowania przez skład orzekający wniosku do Trybunału Konstytucyjnego” o zbadanie zgodności z Konstytucją art. 61 ust. 4 u.o.t.p.TK należy zauważyć, że ani Konstytucja, ani przepisy u.o.t.p.TK nie przewidują takiej formy aktywności procesowej. Nie upoważniają także Trybunału do wszczęcia postępowania *ex officio*. W obowiązującym stanie prawnym z wnioskiem o zbadanie hierarchicznej zgodności aktów prawnych mogą wystąpić do Trybunału wyłącznie podmioty określone w art. 191 ust. 1 pkt 1-5 ustawy zasadniczej. Każdy natomiast, czyje konstytucyjne wolności lub prawa zostały naruszone, ma prawo na zasadach określonych w u.o.t.p.TK wystąpić do Trybunału ze skargą konstytucyjną (art. 79 ust. 1 Konstytucji). Mając powyższe na względzie, Trybunał stwierdza, że sformułowany przez skarżącego w zażaleniu wniosek nie wywołuje żadnych skutków procesowych.

3. Przechodząc do oceny argumentów przytoczonych w zażaleniu Trybunał Konstytucyjny stwierdza, że nie podważają one ustaleń przedstawionych w kwestionowanym postanowieniu.

3.1. Stosownie do art. 53 ust. 1 pkt 5 u.o.t.p.TK skarga konstytucyjna powinna zawierać udokumentowanie daty doręczenia orzeczenia ostatecznego, o którym mowa w art. 77 ust. 1 u.o.t.p.TK. To oznacza, że każdy podmiot występujący do Trybunału ze skargą jest zobligowany przedłożyć wraz z nią dokument, z którego jednoznacznie wynika data doręczenia mu orzeczenia, w związku z którym wniósł skargę.

W rozpatrywanej sprawie skarżący połączył w jednej skardze sprawy zakończone trzema odrębnymi orzeczeniami, które wskazał jako ostateczne. W związku z tym, wykonując zarządzenie sędziego Trybunału, winien był przedstawić dokumenty potwierdzające daty doręczenia tych orzeczeń, a tymczasem ograniczył się jedynie do podania terminów ich doręczenia. Oznacza to, że skarżący nie udokumentował dat doręczenia orzeczeń powołanych jako ostateczne w rozumieniu art. 77 ust. 1 u.o.t.p.TK (art. 79 ust. 1 Konstytucji) i w konsekwencji nie usunął braku formalnego skargi konstytucyjnej, do czego został wezwany zarządzeniem sędziego Trybunału z 30 sierpnia 2022 r. Biorąc to pod uwagę, Trybunał zasadnie uznał, że

w omawianym zakresie skarżący nie wykonał zarządzenia i odmówił nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu.

3.2. Zgodnie z art. 53 ust. 1 pkt 3 i 4 u.o.t.p.TK skarga powinna zawierać uzasadnienie zarzutu niezgodności kwestionowanego przepisu ustawy lub innego aktu normatywnego ze wskazaną konstytucyjną wolnością lub prawem skarżącego, z powołaniem argumentów lub dowodów na jego poparcie, a także stan faktyczny sprawy, w związku z którą skargę wniesiono.

Skarżący podniósł w zażaleniu, że „Trybunał Konstytucyjny nie jest (...) «sądem fakty» ale «sądem prawa» co oznacza iż istotne dla jego działania jest to czy mechanizm prawny użyty w w/w trzech postępowaniach w jakich złożono skargę konstytucyjną jest tożsamy – bez względu na okoliczności faktyczne” (s. 7 zażalenia).

Odnosząc się do twierdzenia skarżącego, Trybunał przypomina, że – jak stanowi art. 67 u.o.t.p.TK – przedmiotem orzekania w postępowaniu zainicjowanym wniesieniem skargi konstytucyjnej powinna być sprawa w granicach wskazanych przez skarżącego, który jest zobowiązany samodzielnie określić źródła swoich zastrzeżeń i ich przyczyny. Nie czyni zadość temu wymogowi przytoczenie przez skarżącego – na tle zdawkowo i chaotycznie opisanego stanu faktycznego – wszystkich przepisów składających się na kwestionowaną instytucję prawną i listy wzorców kontroli, w nadziei, że Trybunał uporządkuje te elementy ze skutkiem usunięcia braków formalnych skargi konstytucyjnej.

W tym stanie rzeczy Trybunał Konstytucyjny postanowił jak na wstępie.